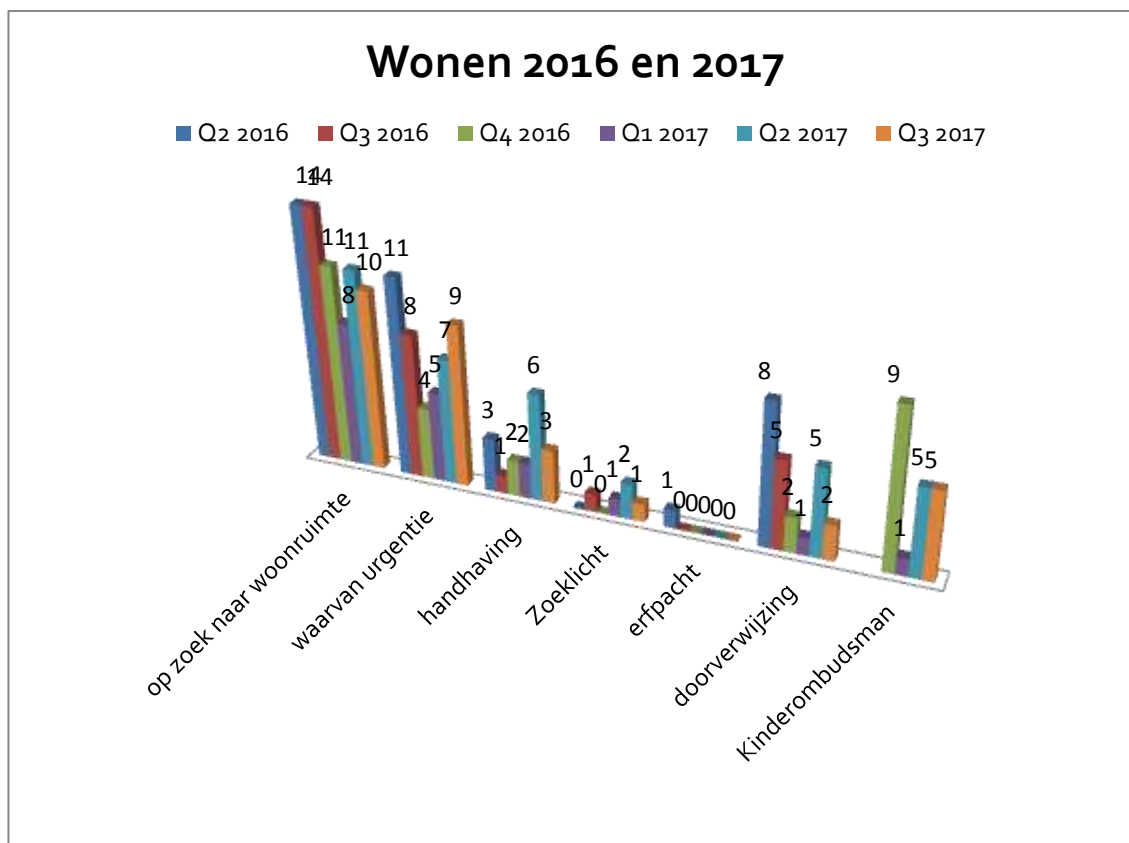

Kwartaalrapportage Ombudsman Metropool nr. 3 2017 Wonen

De Ombudsman rapporteert onder 'Wonen' zaken die te maken hebben met de eenheid Wonen ressorterend onder cluster Ruimte en Economie. Uit de meeste verzoeken blijkt de krapte op de (sociale) woningmarkt en de verwoede zoektochten van mensen naar geschikte woonruimte. Dit leidt tot schrijnende situaties. Een oplossing voor dit probleem is – op korte termijn - niet voorhanden. De plannen van de gemeente Amsterdam om veel nieuwe woningen te bouwen zal op korte termijn geen verlichting geven.

Cijferoverzicht en analyse

In het 3^e kwartaal 2017 heeft de Ombudsman 14 verzoeken tot onderzoek ontvangen. Dat is een daling ten opzichte van het 2^e kwartaal 2017 toen de ombudsman 18 verzoeken over Wonen Amsterdam ontving. De meeste zaken – 10 van de 14 – gingen over de zoektocht naar een geschikte woning en 9 daarvan over urgentie. In 5 dossiers was de Kinderombudsman betrokken en in 5 dossiers heeft de ombudsman de betreffende verzoeker doorverwezen. 3 dossier gingen over handhaving, 2 verzoekers zijn doorverwezen en 1 dossier had betrekking op Zoeklicht.

Staafdiagram met de verzoeken verdeeld over verschillende categorieën. Een verzoek kan in meerdere categorieën voorkomen. Met ingang van 2016 Q4 is de categorie Kinderombudsman opgenomen.

afgehandelde dossiers

KIM 918

Een vrouw, bij geboorte gezien als man, wordt in haar buurt door een groep getreiterd (uitgescholden, bespuugd, deurbel geforceerd) en bedreigd. Zij vraagt verschillende instanties om hulp en bij de gemeente vraagt zij urgentie aan. De afdeling Wonen wijst de aanvraag in 2011 af omdat er volgens de gemeente geen sprake is van een aantoonbare, voortdurende en ernstig bedreigende situatie. Intussen verblijft de vrouw tijdelijk buiten Amsterdam. Zij wordt

gesteund door de Dienst Werk en Inkomen die haar toestaat om daar met behoud van uitkering een tijd te verblijven. In 2015 dient de vrouw een nieuwe aanvraag urgentie in. De afdeling Wonen wijst de aanvraag opnieuw af omdat zij niet voldoet aan de voorwaarde dat zij direct voorafgaand aan de aanvraag tenminste twee jaar in Amsterdam woont. De gemeente ziet geen aanleiding voor een uitzondering. De beslissing houdt stand in beroep. De ombudsman is niet bevoegd om onderzoek te verrichten naar een gedraging waarover een rechter uitspraak heeft gedaan. Evenwel constateert de ombudsman dat er in deze procedures geen aandacht is uitgegaan naar de vraag of de betrokken instanties al dan niet voldoende actie hebben ondernomen tegen het getreiter en in hoeverre een eventueel gebrek aan actie een rol zou kunnen hebben gespeeld bij het verlaten van de woning. Volgens de vrouw heeft dit nalaten er nu juist voor gezorgd dat zij Amsterdam heeft verlaten. Zij vindt het wrang dat dit wonen buiten Amsterdam haar nu wordt tegengeworpen. De ombudsman doet navraag bij de gemeente. Daaruit wordt duidelijk dat als de treiteraankpak destijds had bestaan, er meer aandacht was geweest voor de positie van het slachtoffer. Er kan niet worden gezegd hoe de situatie dan was gelopen, maar er was meer focus en begeleiding geweest. Duidelijk is dat de gemeente hierin destijds geen rol voor zich zag weggelegd. Tegenwoordig wordt hier door de gemeente en andere instanties met de ontwikkeling van de treiteraankpak anders tegenaan gekeken. Hierin schuilt op zichzelf geen vermoeden van onbehoorlijk handelen. Wel acht de ombudsman de omstandigheden van de vrouw bijzonder genoeg om nog eens onder de aandacht te brengen. Dat is gebeurd in gesprekken met Wonen en Eigen Haard. Die gesprekken hebben niet geleid tot een oplossing voor het woonprobleem van de vrouw. De ombudsman heeft onvoldoende aanknopingspunten voor verdere bemoeienis en ziet zich daarom genoodzaakt het dossier te sluiten.

KIM 1418

Na een scheiding in 2014 blijft de man in de woning wonen maar deze blijft op beider naam staan. Hun dochter kan niet bij de vrouw verblijven omdat die een kamer huurt, wat volgens de rechter ongeschikt is voor de dochter. Haar pogingen om via urgentie of andere manier aan huisvesting te komen stranden omdat haar naam nog op de hypotheekakte van de echtelijke woning staat. De man wil de woning niet verkopen omdat er dan een restschuld ontstaat. De hypotheekverstrekker gaat er niet mee akkoord dat haar naam van de akte gaat. Ze vraagt de ombudsman om hulp. De ombudsman zoekt een en ander uit. De vrouw staat enkele jaren ingeschreven bij Woningnet, maar ook voor het aangaan van een huurcontract voor een sociale huurwoning staat de hypotheekakte in de weg. Intussen vertrekt dochter haar vader om bij haar moeder in te trekken vanwege huiselijk geweld. De ombudsman adviseert de vrouw met klem om met een advocaat de boedel te scheiden. Deze procedure kan half jaar duren. De vrouw vraagt tevens urgentie aan bij Wonen omdat haar dochter nu ook bij haar woont. Wonen kan gelet op de hypotheek geen urgentie verlenen, maar stelt voor de mogelijkheid voor een MPG-woning te onderzoeken. Dat is een constructie waarbij de gemeente de woning huurt en de bewoner een bewonersovereenkomst met de gemeente aangaat met voorwaarden voor zorg en budgetbeheer. De vrouw blijkt echter nog steeds geen boedelscheiding te hebben aangevraagd, omdat er een probleem is met de toevoeging van haar advocaat. De ombudsman lost dit via WPI voor haar op, maar ook dan duurt het zes maanden voor ze een afspraak met een advocaat maakt. Ook een MPG-woning blijkt met een hypotheek woning op je naam niet te kunnen. Het is geen onredelijke eis dat iemand eerst zijn koopwoning verkoopt voordat er aanspraak op een sociale huurwoning is. De ombudsman ziet dat de gemeente met de vrouw en Jeugdbescherming heeft willen meedenken aan een oplossing voor een woning voor zolang de hypotheek op haar naam staat. Helaas blijkt het niet mogelijk. Nu de vrouw zelf ook niet direct de nodige stappen tot boedelscheiding heeft gezet,

ziet de ombudsman geen grond om Wonen te vragen verder naar oplossingen te zoeken. De ombudsman sluit het dossier.

KIM 2429

Een moeder is enkele jaren geleden met twee kinderen vanuit het buitenland teruggekeerd naar Amsterdam omdat haar ex-man haar mishandelde. Ze gaat in onderhuur wonen. Als de verhuurder hier achter komt moet ze uit de woning. Op dringend advies van de gemeente probeert ze de woonruimte middels een procedure te behouden, maar ze verliest dit. Ze is dan net bevallen van haar derde kind. Vanaf dat moment is Samen Doen met haar op zoek naar opvang en woonruimte. Eerst doorloopt ze de aanvraagprocedure voor maatschappelijke opvang die enkele weken duurt, maar daarvoor wordt ze te zelfredzaam bevonden. Pas daarna (als ze weer een postadres heeft) kan ze urgentie aanvragen bij de gemeente. Dat wordt afgewezen omdat er geen sprake zou zijn van een overmacht situatie. Het was volgens Wonen haar eigen keuze om naar Amsterdam te komen. Moeder gaat in bezwaar met hulp van een advocaat en na ruim vier maanden verklaart Wonen haar bezwaar gegrond en krijgt ze een urgentieverklaring.

Intussen verblijven de kinderen bij een familielid die kleinbehuisd is en moeder slaapt op verschillende adressen met de baby. Ze geeft hier de voorkeur aan boven de noodopvang omdat de GGD haar na de intake vertelt dat ze na een paar dagen al van locatie moet wisselen. Ondanks dat de gemeente noodopvang aanbiedt, leven kinderen hier gescheiden van de ouder, doordat de noodopvang te weinig rust en stabiliteit biedt. Het gezin wordt door de hele situatie ontwricht en lijdt onder de onzekerheid. De Kinderombudsman vindt dat de gemeente eerder een einde aan de onzekerheid had moeten maken door de hulpvraag integraal te beoordelen en een hulpaanbod te doen, in plaats van loket naar loket te sturen met procedure na procedure na procedure.

KIM 4000

Een man legt het volgende aan de ombudsman voor. Zijn trappenhuis is door de gemeente zonder waarschuwing voor 3 maanden afgesloten omdat is vastgesteld dat er sprake is van een illegaal hotel dat niet aan de brandvoorschriften voldoet. Om de sleutels van zijn woning terug te krijgen moet de man onder meer de bedden uit zijn slaapkamer verwijderen. Zonder sleutels kan de man daar niet aan voldoen. De gemeente reageert niet op zijn e-mails. De man kan zich er niet in vinden dat de gemeente hem niet te woord wil staan. De ombudsman vraagt de man om de onderliggende stukken om te bezien of er aanleiding is om onderzoek te doen. De man laat weten dat aan de opgelegde bestuursdwang een einde is gekomen. De man vreest nog wel voor een strafsancie. De ombudsman geeft de man in overweging om eerst de procedures af te wachten. Daarna kan de man de ombudsman vragen onderzoek te doen. Voor nu sluit de ombudsman het dossier.

KIM 4008

Een gezin woont met hun zoon in een appartement op twee hoog zonder lift. De zoon heeft een ernstige spieraandoening en zal binnenkort helemaal rolstoel gebonden zijn. Het gezin heeft dan ook een urgentieverklaring gekregen van de gemeente voor een gelijkvloerse woning. Het gezin wil vanwege de zorg en onderwijs die in hun huidige buurt is geregeld het liefst niet te ver van hun huidige woning wonen. Een dergelijke woning komt echter niet vrij. De urgentieverklaring verloopt ongebruikt, ook na een verlenging. De gemeente wil geen nieuwe urgentie verlenen. Volgens de gemeente had het gezin binnen de beschikbare tijd best een andere passende woning kunnen vinden, maar hebben zelf te veel aan hun buurtvoorkeur vastgehouden. De kinderombudsman begrijpt dat de ouders de afgegeven urgentieverklaring

onvoldoende benut hebben, maar benadrukt daarbij ook dat de medische urgentie voor verhuizen er nog steeds is. Ze vraag de gemeente om een eenmalig passend aanbod te doen. De gemeente gaat hiermee akkoord. De kinderombudsman adviseert de ouders met klem dit aanbod te accepteren. Gedurende de periode die daarop volgt wordt er vanuit de gemeente geen contact opgenomen met het gezin. Het gevolg is dat het gezin weer zelf in Woningnet gaat reageren, terwijl zij dit niet hadden moeten doen. Hierdoor verdwijnt het eenmalige aanbod dat de gemeente voor het gezin geselecteerd had weer uit het systeem. Dit misverstand had voorkomen kunnen worden als de gemeente het gezin geïnformeerd had over de gang van zaken. Wel is er inmiddels een andere passende woning geselecteerd, helaas niet in de buurt van hun huidige woning. De kinderombudsman adviseert het gezin dit aanbod te accepteren en sluit het dossier.

KIM 4063

Een man stuurt een kopie van de mail aan Wonen naar de ombudsman. Hij beschrijft hoe hij in 2010 in de problemen is geraakt toen hij als gevolg van de economische crisis zijn baan verloor. Uiteindelijk zag hij zich genoodzaakt zijn huis -buiten Amsterdam- met groot verlies te verkopen. Hij vond een andere baan maar belandde door de financiële problemen in een WSNP traject. Nu dreigt hij ook dakloos te raken. Huren in de vrije sector of van particulieren is te duur voor hem. Hij staat ingeschreven voor een sociale huurwoning en dingt ook mee naar een lotingwoning, maar de kans dat hij die zonder een urgentieverklaring krijgt is zeer klein. Hij vraagt aan de Wonen of hij grond van zijn WSNP-traject aanspraak kan maken op een urgentieverklaring voor een sociale huurwoning. Hij is ook bang om opnieuw zijn baan te verliezen als hij dakloos raakt. De ombudsman kan tot zijn spijt weinig voor de man betekenen. Er is immers een groot tekort aan sociale huurwoningen in Amsterdam. Hij heeft de juiste stappen ondernomen door zich in te schrijven. De ombudsman adviseert de man om een kamer te zoeken bij een particuliere verhuurder of buiten Amsterdam op zoek te gaan naar een woning.

nieuwe dossiers

KIM 4119

Een man in Stadsdeel West woont naast een woning die aan toeristen wordt verhuurd. Hij ondervindt daar al jaren overlast van. Hij heeft dit via I4020 aan de gemeente gemeld en de afdeling Zoeklicht is op de hoogte. Van de afdeling Zoeklicht verneemt hij dat de verhuur aan alle eisen voldoet maar de afdeling Handhaving laat weten dat er diverse onderzoeken naar dit adres lopen. Gezien deze tegenstrijdige informatie legt de man de zaan aan de ombudsman voor. De ombudsman informeert bij Wonen naar de stand van zaken. Wonen laat weten bekend te zijn met de meldingen van de man en dat er meerdere keren contact met hem is geweest. Wonen geeft verder aan dat er nader onderzoek zal worden ingesteld naar de mogelijke illegale situatie. De man zal van de bevindingen op de hoogte worden gesteld. Gezien deze stand van zaken ziet de ombudsman geen aanleiding nader onderzoek in te stellen en sluit het dossier.

KIM 4149

Een man in Amsterdam-Zuidoost krijgt bezoek van medewerkers van Handhaving Wonen. Zij hebben na de controle een vermoeden dat de woning in strijd met de Huisvestingswet zonder vergunning wordt onttrokken aan de woningvoorraad. De woning is namelijk verdeeld in meerdere wooneenheden, zogenaamde onzelfstandige woonruimten. Hij verhuurt deze ruimten aan bekenden van hem. De gemeente kondigt een last onder dwangsom aan. De zienswijze hiertegen stuurt hij in kopie aan de ombudsman. Deze laat hem weten dat mocht de

last onder dwangsom worden opgelegd, hij een bezwaarprocedure kan starten. Zo lang deze procedure loopt onthoudt de ombudsman zich van een oordeel en sluit het dossier.

KIM 4150

Een man woonde tot medio 2009/2010 in de woning van zijn moeder. Als zijn moeder eind 2009 overlijdt, vertrekt hij voor enige tijd naar Duitsland. Wanneer hij in 2010 terugkomt, blijkt de woning te zijn ontruimd en is er maar een kleine hoeveelheid van de inventaris bij Boedelbeheer opgeslagen. Veel belangrijke en dierbare familieherinneringen zijn vernietigd. De man heeft het er anno 2017 nog erg moeilijk mee. De afdeling Boedelbeheer is inmiddels opgeheven. Hij legt de zaak aan de ombudsman voor. De ombudsman laat de man weten dat het te lang geleden is om hiernaar onderzoek te doen. In beginsel doet de ombudsman geen onderzoek naar aangelegenheden die zich langer dan een jaar geleden afspeelden. De ombudsman sluit het dossier.

KIM 4167

Een vrouw woont met haar jonge kinderen op een bovenwoning en is al 1,5 jaar bezig met het verkrijgen van een medische urgentie voor een benedenwoning. De aanvraag is recent afgewezen en ze is in bezwaar gegaan. Ze heeft onvoldoende inschrijfduur om zelfstandig een andere woning te vinden, en woningruil is tot op heden niet gelukt. Ook andere voorzieningen zoals een traplift of een indicatie voor aanvullend openbaar vervoer zijn naar eigen zeggen afgewezen. Door lichamelijke klachten komt ze moeilijk buiten, waardoor de kinderen ook niet altijd naar school gaan. De vrouw klaagt over de afgewezen urgentie bij de kinderombudsman. Die adviseert haar, in afwachting van de beslissing op bezwaar, samen met haar maatschappelijk werkster op zoek te gaan naar oplossingen voor de problemen rondom school en verzorging van de kinderen. De kinderombudsman vraagt de vrouw om haar op de hoogte te houden en haar de belangrijke stukken te sturen. Hier geeft de vrouw geen gehoor aan en het dossier wordt gesloten.

KIM 4194

Een man belt de ombudsman en vertelt kanker te hebben. Hij is in 2016 geopereerd en heeft een chemokuur gehad. Hij woont al 30 jaar op hetzelfde adres op de derde verdieping zonder lift. Zijn lichamelijke conditie is zo slecht dat hij de trappen niet meer op- en afkan. Hij wil verhuizen. De man heeft geprobeerd medische urgentie aan te vragen om zijn kansen op een woning te vergroten. Hij heeft geen medische urgentie gekregen. De ombudsman ziet aanleiding bij Wonen te informeren wat hier aan de hand is. Wonen laat weten dat niemand voor een medische urgentie in aanmerking komt die een zoekdatum bij Woningnet heeft van meer dan 9 ½ jaar. Woningzoekende met een langere woonduur worden geacht zelf een geschikte woning te kunnen vinden. Gezien deze stand van zaken ziet de ombudsman geen aanleiding een onderzoek in te stellen en sluit het dossier.

KIM 4293

Een Amsterdamse vrouw stelt in een noodsituatie te verkeren omdat de rechter in de echtscheidingsprocedure heeft besloten dat zij de echtelijke woning moet verlaten. Sindsdien verblijft ze bij een vriend. De gemeente weigert haar urgentie te verlenen omdat ze onderdak heeft. De vrouw wordt ondersteund door een advocaat. De ombudsman laat haar weten dat dit reden is zich niet te mengen in het geschil met de gemeente en sluit het dossier.

KIM 4367

Een man verhuurt woonruimte aan een woongroep. Sinds 1 januari 2017 zijn de regels voor het delen van een woning met meerdere mensen veranderd. De woongroep als vergunningsvrije vorm van woningdelen is afgeschaft. Er kunnen geen nieuwe woongroepen worden aangemeld. Voor groepen die zich voor 1 januari hebben aangemeld verandert er

niets. De woongroep meldt zich eind december 2016 aan. De gemeente wijst de woongroep begin januari af. De gronden waarop wordt afgewezen zijn volgens de man onterecht. De woongroep gaat tegen de afwijzing in bezwaar. De gemeente stuurt de man een kennisgeving dat er een handhavingsverzoek is gedaan door de VvE van zijn pand in verband met strijdigheid met de huisvestingsverordening. Het verzoek wordt ingewilligd en de gemeente stelt de man van het voorgenomen onderzoek op de hoogte. Het contact met de gemeente blijft eenzijdig. Op mails van de man wordt niet gereageerd. Enkele weken daarna krijgt de man van de gemeente een brief waarin de overtreding (verhuren zonder omzettingsvergunning) wordt geconstateerd. Hij krijgt 4 weken om de overtreding te beëindigen of een vergunning aan te vragen. Er is geen mogelijkheid tot inhoudelijk reageren. Hij kan binnen twee weken een zienswijze indienen. Hij ontvangt een negatieve reactie op de zienswijze en de mededeling dat de boete definitief is. Tegen de boete kan bezwaar worden gemaakt. De ombudsman adviseert de man bezwaar tegen de beslissing in te stellen en een klacht bij de gemeente tegen de werkwijze in te dienen. De ombudsman sluit het dossier.

KIM 4370

Een maatschappelijk werkster benadert de kinderombudsman voor een gezin dat een andere woning nodig heeft. De huidige woning is ongeschikt vanwege hun gehandicapte zoon. Het is te klein en de jongen heeft last van de huisstofmijt en schimmel. Ze hebben een beschikking voor een rolstoelgeschikte woning, maar vinden geen geschikte woning. De kinderombudsman krijgt vaker zaken die te maken hebben met niet-passend wonen. Er wordt een overleg gepland met Wonen, Zorg, Reade en andere betrokkenen. Hoofdprobleem is dat er te weinig rolstoelgeschikte woningen zijn en vrij komen. Ze worden nauwelijks gebouwd. Er staan nu ruim 400 personen op de wachtlijst en er komen wekelijks nieuwe beschikkingen bij. In 2017 zijn er tot nu toe 22 rolstoelwoningen vrij gekomen. In het merendeel van de gevallen ging het om 2- en 3-kamer rolstoelwoningen, en gezinnen hebben een grotere woning nodig. Een ander probleem is dat de regels voor passend toewijzen tot gevolg hebben dat de slaagkans voor mensen met een laag inkomen voor een rolstoelgeschikte woning gering is. Het tweehurenbeleid van de woningcorporaties (huur is dan afhankelijk van het inkomen) kan soelaas bieden, maar dat wordt niet door alle corporaties toegepast. De problematiek is bekend maar in de praktijk weerbarstig. De (Kinder)ombudsman blijft hierover in gesprek met de gemeente.

KIM 4383

Een echtpaar beklagt zich over de woningtoewijzing voor ouderen door de woningcorporaties. Zij wonen in een koopwoning in Amsterdam, zijn allebei slecht ter been en hebben allerlei andere beperkende ouderdomskwalen. Traplopen wordt een steeds groter probleem. Voor een oplossing nemen zij contact op met het Indicatieadviesbureau. Zij krijgen een indicatie voor een traplift van de begane grond naar de 1e verdieping of van de 1e naar de 2e verdieping. Deze oplossing is niet afdoende en een andere oplossing is een verhuizing naar een ander appartement. Zij hebben zich bij Eigen Haard ingeschreven om in aanmerking te komen voor een woning of seniorenwoning (50+). Zij reageren regelmatig vergeefs op woningen. Het gezamenlijk inkomen van het echtpaar is € 3.000,- per maand. Dat ligt boven de inkomensgrens om voor een sociale huurwoning in aanmerking te komen. Het echtpaar meent dat vergelijkbare inkomenssituaties niet gelijk worden behandeld en geeft hier enkele voorbeelden van. De klacht is nog niet door de gemeente afgehandeld. De ombudsman stuurt de klacht ter behandeling door naar Wonen. De ombudsman sluit het dossier.

KIM 4428

Een alleenstaande moeder neemt contact op met de ombudsman. Ze heeft een tijdje in de opvanglocatie van Stichting Oudezijds gewoond. Dit is een door de gemeente gefinancierde

opvanglocatie. Deze de stichting is niet aangesloten bij de centrale toegang van de GGD. In deze opvang heeft ze hulp van maatschappelijk werk en heeft ze aan bepaalde doelen gewerkt. Deze doelen heeft ze inmiddels behaald en de opvang vindt dat zij klaar is om weer een zelfstandige woning te betrekken. Daarnaast moet ze ook ruimte maken voor andere gezinnen. Ze heeft met behulp van haar maatschappelijk werker urgentie aangevraagd. Deze is afgewezen, omdat de stichting niet is aangesloten bij de centrale toegang van de GGD. Dit geeft haar derhalve geen recht op een uitstroom urgentie. Daarnaast maakt het enkele feit dat ze dakloos is nog geen grond voor urgentie. De vrouw woont nu ergens in dus is eigenlijk niet dakloos. Bovendien had zij haar dakloosheid kunnen voorkomen. Zij is namelijk een gezin gestart terwijl zij wist dat dit praktisch niet kon. Dit is verwijtbaar en maakt volgens de gemeente dat de vrouw geen recht heeft op een urgentie. De motivering van de afwijzing roept bij de ombudsman wel een aantal vragen op. Om dit nader te onderzoeken heeft de ombudsman een tijdslijn nodig van de vrouw. De ombudsman verzoekt hier meerdere keren om. Bij uitblijven reactie laat de ombudsman weten het dossier tot nader bericht te sluiten.

KIM 4497

Een huurder/bewoner van een woonwagenlocatie laat een aannemer een geul in de grond graven om een schutting te plaatsen. De graafmachine loopt in de puinlaag vast en de aannemer weigert verder te werken. De bewoner wil van de verhuurder, gemeente Amsterdam, Wonen een schadevergoeding. De verhuurder stelt zich op het standpunt dat de man zich niet aan het contract heeft gehouden en met de verhuurder in overleg had moeten treden over het graven van een geul. De man wendt zich tot de ombudsman die een onderzoek instelt. Dit onderzoek loopt nog.

KIM 4511

Een jonge vrouw woont met haar twee kleine kinderen en haar echtgenoot in bij haar ouders, samen met nog een aantal broers en zussen. Ze wil een woning voor haar gezin, maar dat lukt niet. Ze staat 5 jaar ingeschreven in Woningnet, haar man heeft een baan, zij (momenteel) niet. Ze reageren op lotingwoningen en zoeken ook elders in Nederland, maar daar moet je vaak ook ingeschreven staan in een Woningnet. Tijdens de laatste zwangerschap heeft ze geprobeerd urgentie aan te vragen, maar haar werd bij voorbaat al verteld dat ze hier geen kans op maakt. Ze loopt vast, voelt zich wanhopig en vraagt of wij hulp kunnen bieden. De kans op urgentie is inderdaad klein: gezinsuitbreiding (ook indien ongepland) is geen reden voor urgentie, net als ongewenst inwonen. Desondanks kan ze de urgentieaanvraag doen, dan ligt er een beslissing met mogelijkheid tot bezwaar. Met een inkomen zou ze particulier kunnen zoeken in goedkopere stadsdelen en buiten de regio. Buiten de regio is kopen misschien mogelijk? De kinderombudsman zou graag zien dat Amsterdammers ondersteund worden door de gemeente indien zij bereid zijn buiten de regio te gaan wonen. Ze is hierover in gesprek met de gemeente. Dit jonge gezin zou hiervoor een goede kandidaat zijn. De kinderombudsman sluit de zaak maar houdt deze optie open.

KIM 4537

Een moeder woont met drie van haar vier kinderen in de opvang, nadat zij door haar woning heeft verloren. Haar oudste kind zit sinds kort vanwege gezondheidsredenen in een andere opvang, maar dat trekt een wissel op het gezin. De oudste dochter is mishandeld door vader, die niet meer in beeld is. Ook de logistiek rond naar school brengen valt vanwege de afstand school - opvang zwaar. Op grond van het arrest Chavez Vilchez krijgt moeder een verblijfsstatus en bijstand. Maar daarmee is haar woonprobleem nog niet opgelost. Haar advocaat is daarmee bezig en vraagt of de ombudsman iets kan betekenen. De ombudsman doet een dringend beroep op de directeuren GGD, Wonen en OJZ, met de vraag of op het

gebied van uitstroom uit de opvang iets te regelen is. Daarop verstrekt de gemeente een urgentie. De kindermobudsman vraagt samen met de Nationale Kindermobudsman bij de gemeente aandacht voor deze problematiek, die meerdere (veelal) moeders treft.

KIM 4554

Een jonge moeder (dochter) en haar moeder (moeder) komen langs bij de Kindermobudsman. Ze moeten uit hun huurwoning vanwege renovatie en hebben een urgentie. Zij wonen al jaren in Nederland en kleindochter heeft de Nederlandse nationaliteit. Op grond van de uitspraak van de Europese rechter in de zaak Chavez Vilchez komt moeder en dochter de Nederlandse nationaliteit toe. Voordat dit is geformaliseerd valt hun oog op een appartement in een nieuwbouwcomplex in hetzelfde stadsdeel. De corporatie kent hen de woning niet toe, omdat ze illegaal in Nederland zouden zijn. Zij dienen een klacht in bij de corporatie en wijzen erop dat de corporatie hun verblijfsstatus miskent. Inmiddels heeft de IND die geformaliseerd. De Kindermobudsman vraagt de gemeente of zij ruimte ziet voor een oplossing. De dochter schakelt ook een advocaat in. De zaak loopt nog.

KIM 4651

Een vrouw heeft jaren voor haar gehandicapte moeder gezorgd en woonde ook bij haar in huis. Ze had ook nog een eigen woning. Ze stond niet ingeschreven bij haar moeder, omdat dit niet te verenigen zou zijn met haar rol als bewindvoerder. Na het overlijden van haar moeder wil ze de woning graag overnemen. Hierover loopt een procedure met de verhuurder bij de rechter. De rechter vraagt haar een huisvestingsvergunning bij de gemeente aan te vragen. De gemeente stelt de aanvraag af te zullen wijzen omdat de woning bedoeld is voor een persoon met een indicatie voor een rolstoel. Zij heeft een urgentieverklaring voor een gelijkvloerse woning. De verhuurder wil niet meewerken aan de huisvestingsvergunning omdat het antwoord al bekend is. De zaak ligt bij de rechter en de ombudsman is niet bevoegd over de verhuurder. Deze vrouw heeft een woning en kan via haar urgentie een passende woning krijgen. De ombudsman ziet geen rol voor zichzelf in deze zaak.